

KRABAT

DET FORBANDEDE STADION

NANNA KÜHLE

NANNA KÜHLE

DET
FORBANDEDE
STADION

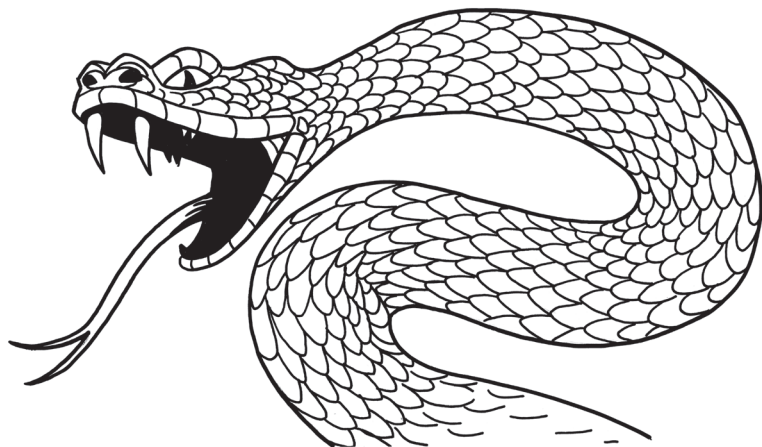

Bøger i serien

Det forbandede stadion
Det forbandede fodboldhold

INDHOLDSFORTEGNELSE

PARATE TIL KAMP	11
ENDNU EN NEDTUR	23
SLANGEN PÅ TOILETTET	33
PÅ JAGT EFTER HJORTEN	41
MANDEN MED ARRET	49
FORBANDELSER OG BESVÆRGELSER	55
ET MYSTISK BESØG	61
MON VI OVERLEVER?	67
SLANGETEGNET	75
DAGENS KAMP	81
PÅ SLANGEBESØG	87
PÅ JAGT EFTER SLANGESYMBOLT	97
DEN LANGE VENTETID	107
ONKEL PÅ BANEN	117
HVEM ER MIN ONKEL EGENTLIG?	123
TIL TRÆNING MED TRANDBY	131
BESKED FRA ALFRED	137
HVOR ER ALFRED?	149
DU KAN GODT, THOR	159
FINALEN	163
TIL KAMP FOR SEJREN	173

PARATE TIL KAMP

Det starter faktisk meget godt det hele. Kamp på stadion mellem mit favorithold Trandby og topholdet BFC. Sammen med min onkel og en ven efter frit valg. Det er selvfølgelig Alfred. Der er ingen, der elsker fodbold mere end Alfred. Altså bortset fra mig selvfølgelig. Og så onkel Janus, min mors lillebror.

Han kommer en time før kampstart og henter os i sin Porsche. Altså min onkel er ikke superrig, men han har prioriteterne i orden, siger han altid. Det betyder blandt andet, at han ikke har fået børn.

”Hvorfor bruge penge og tid på den slags, når jeg nu kan låne dig helt gratis?” siger han altid.

Og der kan jeg virkelig følge ham. Jeg skal heller ikke have børn eller noget. Næ, jeg vil være ligesom min onkel. Fri som en fugl til at gøre præcis, hvad der passer mig. Og i dag er det at se mit favorithold spille, æde en kæmpe stadionpølse og skylle den ned med masser af cola.

”Hej drenge, er I parate?” Onkel er som altid klædt i skjorte og slips. Slipset er blå- og grønstribet med Trandbys logo.” Selv om jeg er en diskret fan, gør det mig ikke til en mindre fan,” sagde han engang, hvor jeg spurgte ham, hvor hans udstyr var henne. Både Alfred og jeg har nemlig mega meget udstyr. Selvfølgelig den blå og grønne hjemmebanetrøje, udebanetrøje, bukser, halstørklæde, kasket, nøglering og vanter. Vores værelser er også fyldt med plakater af holdets stjerner, og jeg sover kun i en seng, hvis der står Trandby på dynen og puden.

”Ja, selvfølgelig er vi parate,” siger jeg. Vi har været klar i mindst en halv time. Vi har skrålet holdets slagsang for at komme i den rigtige stemning, men jeg ved godt, at det måske ender med at blive til en sørgemarch. For vi må

bare se det i øjnene. Det går sgu ikke så godt med Trandby. De har et seriøst scoringsproblem. Altså virkelig seriøst. Især når vi taler om hjemmebanekampe. De sidste 6 kampe på hjemmebane er endt med nederlag. Selv til taberhold som Engeslev IF og HTB. Så da jeg sagde ja til min onkel for et par dage siden, vidste jeg også godt, at det kan blive endnu en kamp med et skuffende resultat. Men hey. Er man ægte fan, skal man også bakke op om sit hold i nedgangstider. Den 12. mand og alt det der.

Jeg kigger hen på Alfred, der ser tæt på lykkelig ud. Lidt lige som mig som 6-årig, før papiret blev revet af gaverne juleaften. Alfred kommer sjældent ud at se kamp. Hans forældre gider ikke bruge penge på den slags pjat, siger de, og han har ikke en sej onkel som min. Jeg ved, at han også glæder sig vildt meget til at sidde i onkels Porsche. Det er noget andet end den kedelige, sølvfarvede Mazda, hans forældre kører rundt i.

”Værsgo de herrer.” Onkel åbner døren, og vi sætter os ind på bagsædet. Alfred hamrer en albue ind i siden på mig og blinker. Jeg nikker overbærende til ham. Jeg har siddet i bilen tusindvis af gange. Jeg er vel nærmest en

slags ekspert i Porsche-kørsel. Onkel sætter bilen i gang, og Alfred ryster af spænding ved siden af mig.

Det er jo ikke lige i et søvnigt villakvarter, at en Porsche gør sig bedst. Alle de bump og småbørn, der slingrer af sted på deres alt for store cykler. Men da vi først kommer ud på den store hovedvej, begynder bilen at spinde for alvor.

”Nå, tror I, vi får dem i dag?” spørger min onkel, mens bilen glider af sted gennem byen.

”Selvfølgelig,” råber Alfred. ”Vi banker dem 3-0. Mindst.” Jeg sukker. Jeg kan vældig godt lide Alfred, men sommetider spekulerer jeg på, om han er helt normal oveni knolden. Sidst Trandby mødte BFC for 2 måneder siden, tabte vi 2-1. Og sidst vi mødte dem på hjemmebane.

Jeg har slet ikke lyst til at tænke på det. Det var en ren katastrofe. Stillingen ved pausen var 3-0 til BFC, og det så virkelig sort ud. Jeg havde ligefrem svært ved at komme igennem min stadionpølse. Appetitten var forsvundet, og det var, som om pølsen voksede i munden på mig. Men det blev kun værre i anden halvleg. Da dommeren fløjtede kampen af, var ydmygelsen total. 5-0. Det værste resultat

i årevis. Jeg er ingen tudeprins. Det siger jeg bare. Men lige der var jeg tæt på at lægge mig ned og hyle.

”Dejligt med lidt optimisme, Alfred. Hvad mener min kloge nevø? Har vi en chance, eller svigter de os igen?” spørger onkel og griner.

Jeg svarer ham ikke med det samme. Den slags spørgsmål fortjener et gennemtænkt svar.

”Hey, Kloge-Åge. Vi venter på dine guldkorn. Hvad bliver kampens resultat?” spørger min onkel utålmodigt.

”Realistisk set ... ” begynder jeg. ”Hold nu op, Thor. Er det sejr eller hvad?” ”Vi vinder så meget,” jubler Alfred.

”Det er nemlig det, vi gør,” råber min onkel og holder ind til siden. Han vender sig om og laver highfive med Alfred.

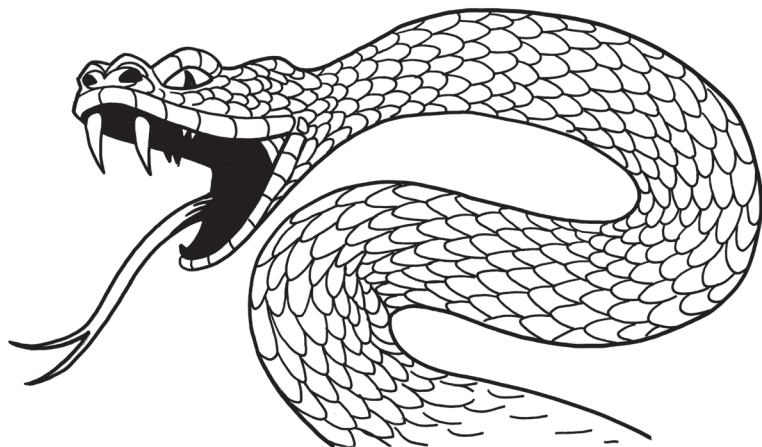
Vi er tæt på stadion, og onkel er heldig at finde en p-plads.

Det er nok også det eneste held, vi får i dag. Vi stiger ud af bilen. De to andre snakker stadig om kampen, og hvor meget vi kommer til at vinde. Jeg siger ingenting. Jeg tror ikke, at de er interesserede i min mening. Og den vil heller ikke være populær. Jeg tror nemlig ikke på en sejr. Jeg tror ikke engang på uafgjort.

Vi går hen mod stadion. Alfred er fuld af energi. Han taler uden stop om holdet, spillerne og kampen. Onkel lader som om, han hører efter og kommer med enkelte brummelyde. Jeg kan se på ham, at han tænker sine egne tanker. Han har et lille smil om munden og nikker for sig selv. Selvom jeg overhovedet ikke deler de tos optimisme, bliver jeg alligevel smittet lidt af deres begejstring. Vi følger med de mange glade fans, der strømmer til i deres blå og grønne trøjer. For der er stadig mange ligesom min onkel og Alfred, der tror på klubben og muligheden for et godt resultat.

Da vi når hen til vores plads, begynder jeg langsomt at mærke forventningens glæde sprede sig i min krop, og jeg får lyst til at råbe: Kom nu Trandby!! Intet er givet på forhånd, og i fodbold kan alting ske!

ET MØDE MED FORTIDEN

Vi sidder på vores sædvanlige pladser og ser spillerne løbe ind på banen med nogle miniputter i hånden. Da jeg var 6 år, fik jeg også lov til at løbe ind med holdet. Det er en af de største oplevelser i mit liv. Jeg følte mig virkelig vigtig og stor, da anføreren, Morten Hjort, også kaldet Hjorten, tog mig i hånden. Han blinkede til mig og gav min hånd et klem. Og vi vandt den aften, hvilket var helt almindeligt dengang. En 3-1 sejr, der sikrede os en 3. plads i ligaen. Hjorten scorede to af målene, og jeg

var overbevist om, at jeg havde en andel i sejren. Man ved jo ikke så meget, når man er en lille snotunge. Hjorten spiller der ikke mere. Det gik ham dårligt et par sæsoner. Jeg tror nok, han fik et par skader og sådan. Til sidst fik han ikke forlænget sin kontrakt. Jeg elsker fodbold, men det er også en hård sport. Kan du ikke levere, så er det ud. Sådan er det bare.

Så bliver spillernes navne råbt op. Jeg brøler med de andre, mens jeg knytter mine hænder. Vi er et stort hav af krigere, der venter på vores modstandere, mens vi hylder vores blå og grønne helte. Jeg kigger ned på min største helt, Thue Svendsen. Holdets suveræne angriber. Han smiler og vinker op mod os. Han har selvtillid og ser superskarp ud i dag. Han kommer til at score mål. Det er jeg sikker på. Eller næsten i hvert fald. Jeg ville ønske, jeg kunne løbe rundt dernede i blå og grønt, men jeg må lige vente et par år, før det bliver min tur. Men Trandby kan glæde sig, kan de. Når jeg kommer på banen, kan de regne med, at jeg altid kæmper til sidste blodsdråbe. Jeg vil aldrig tillade, at holdet skal lide så store nederlag, som de gør for tiden. Aldrig!

Så fløjtes kampen i gang. Trandby er på pletten fra start. Thue Svendsen får hurtigt fat i bolden og dribler ned på BFC's banehalvdel. De er helt fortabte, da han laver en hurtig aflevering til Simon Gade, der skyder hårdt mod målet, men desværre rammer stolpen. Sikken en start! Og sådan fortsætter kampen. Vi har masse af chancer, men de bliver aldrig til noget. Mærkeligt nok, for BFC er underligt passive og har ikke en eneste ærlig chance. Hvorfor fanden lykkes det os så ikke at score?

”Kom så Trandby!” Jeg råber så meget, at min stemme næsten forsvinder.

Fem minutter før halvlegen sker det, der ikke må ske. Vores ellers legendariske målmand Carlos Moreno har bolden og sparker den videre til Jesper Bille, der står parat i venstre side. Men et eller andet går galt. I hvert fald er det lige pludselig BFC's bedste angrebsspiller Torben Eliassen, der har bolden. Hvor kom han lige fra? Den sidder lige i krydset. 1-0 til BFC. Jeg mærker onkels hånd på min skulder.

”Det skal nok gå, Thor. Vi havde hele spillet. Vi skal nok komme tilbage i kampen. Men hold kæft en katastrofal forsvarsfejl,” siger han og ryster opgivende på hovedet.

Jeg siger ikke noget. Så fløjtes der til halvleg. De fede 45 minutter er nu blevet til ren nedtur. Som sædvanligt.

”Vi skal da i hvert fald have en pølle, drenge,” siger min onkel og rejser sig op.

”Og en stor cola,” siger jeg. Jeg er helt hæs efter alt det skrigeri og kunne virkelig godt bruge noget at hælde i halsen.

Da vi går hen mod pølseboden, er der pludselig en mand, der støder ind i mig. Han har en fadøl i hånden, og øllet sprøjter udover mig.

”Se dig dog for,” siger han vredt og tager fat i min arm.

”Slap dog lige af, du,” siger min onkel med en lige så vred stemme.

Manden slipper mig med en så voldsom bevægelse, at jeg er ved at falde. Jeg tager mig til armen. Det gør faktisk ret ondt. Hvorfor fanden blev han så sur? Jeg kigger på ham. Der er noget bekendt ved ham. Hvad er det, det er?

Så ser jeg det. Det er jo Hjorten, som jeg løb ind på banen med, da jeg var lille. Jeg kunne næste ikke genkende ham. Han har fået et stort skæg og et strittende hår.

”Du er jo Hjorten,” siger jeg begejstret. ”Kan du huske, da jeg løb ind sammen med dig? Du scorede to mål.” ”Skrid, din møgunge,” hvæser han.

Så kigger han på mig et kort øjeblik og vender sig så væk. Jeg stirrer forbløffet efter ham. Hvad fanden skete der lige der?

”Hvad siger du Thor? Var det fjols virkelig Hjorten?” Onkel ryster på hovedet. ”Tænk, at han er blevet sådan en idiot.”

Jeg er også rystet. Han ligner slet ikke den Morten Hjort, jeg var fan af den gang. Og det er ikke kun udseendet, jeg tænker på.

Men da min onkel lidt efter rækker mig en stadionpølse med ketchup og brød, glemmer jeg ham hurtigt igen. Den klamme lugt af øl kan jeg dog ikke slippe af med. Den hænger ved min jakke og halstørklæde.

”Tror du stadig på en sejr, Alfred?” spørger onkel med munden fuld af pølse. Alfred nikker begejstret og sutter ketchup af fingrene.

”Helt sikkert. Vi spiller jo suverænt. Vi har bare været uheldige.”

”Og hvad siger fodboldeksperter?” spørger onkel og blinker til mig. ”Er der mål i Thue Svendsen i dag?”

Jeg trækker på skulderen. Det irriterer mig, når han kalder mig ekspert. ”Jeg er ikke optimistisk,” siger jeg med en ret alvorlig stemme. ”Statistisk set, ser det meget sort ud. Når vi er kommet bagud allerede i første halvleg, er der stort set ingen chance for, at vi reducerer og slet ingen chance for, at vi kommer foran.”

Onkel læner hovedet tilbage og griner højt. Jeg forstår ikke, hvad der er så sjovt. ”Sikke en fodboldnørd min søster har fået. Det er da fantastisk. Og du har helt ret, min ven. Statistisk set, ser det sort ud for os. Men heldigvis er livet meget mere end statistik!”

Jeg siger ingenting. Nogle gange føler jeg faktisk, at jeg er den voksne, og min onkel er barnet. Mor siger også, at han aldrig er blevet rigtig voksen. Han er en dreng i en voksen mand krop.

Vi går tilbage til vores pladser. Mine skridt er tunge. Jeg har virkelig ikke store forventninger til anden halvleg. Og det viser sig, at mine bange anelser holder stik.

OM FORFATTEREN

Nanna Kühle debuterede i 2018 og er forfatter til en lang række børne-og ungdomsbøger.

Det forbandende fodboldhold

er efterfølgeren til *Det forbandende stadion*, der udkom i 2021. Bogen kan dog læses selvstændigt.

Nanna er cand. mag i æstetik og kultur og bosat i Aarhus.

Læs næste bind i serien

”De er alle forbandede. Så du skal holde dig væk!” Thors mor er overbevist om, at fodboldholdet Trandbys ærkerivaler BFC er forbandende. Først vil Thor ikke lytte til hende. Men måske er der alligevel noget om det?

Thor og Alfred forfølger sagen. Jo længere de dykker ned i forbandelserne, jo mere ondskab finder de. Og jo farligere bliver det! Heldigvis får de hjælp af den mystiske Sokrates, Hjorten, onkel Janus og den superseje Eva, der får Thors hjerte til at banke. Undervejs bliver drengenes venskab sat på en prøve, og Thor bliver konfronteret med sin egen fortid. Har han selv ondskaben i sig? Hvem står bag og hvorfor? Og kan de ophæve forbandelserne, så ondskaben ikke får magt over hele fodboldverdenen?

Det forbandede fodboldhold er en fortælling om mod og venskab, men også om forbandelser, forelskelse og så naturligvis fodbold.

